

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Zemědělské družstvo Sněžné,** se sídlem Sněžné 205, zast. JUDr. Jaroslavou Brabcovou, advokátkou se sídlem Sadová 2237/17, Žďár nad Sázavou, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy,** se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Mgr. L. K.,** , proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2015, č. j. 65/2015-120-STSP/3, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 7. 2017, č. j. 30 A 105/2015 – 47,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Stěžovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Stěžovatelka je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4114 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupkyně JUDr. Jaroslavy Brabcové, advokátky.

IV. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Včas podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení jako stěžovatelka domáhá zrušení shora označeného rozsudku Krajského soudu v Brně, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru pozemních komunikací, ze dne 30. 4. 2015 a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení.

[2] V dané věci podali manželé K. dne 9. 8. 2013 u Obecního úřadu Daňkovice žádost o vydání deklaratorního rozhodnutí o neexistenci veřejně přístupných účelových komunikací na pozemcích v jejich vlastnictví č. X (PK), X (PK) a X (PK), a X v k. ú. X. V průběhu řízení v důsledku obnovy katastrálního operátu došlo ke změně identifikace pozemků č. X (PK), X (PK) a X (PK) na parcely č. X, X a X (dále též „předmětné pozemky“). Krajský úřad kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 27. 2. 2014 vydaným podle § 80 odst. 4 písm. b) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), přebral řízení o této žádosti od Obecního úřadu Daňkovice z důvodů jeho nečinnosti. Rozhodnutím ze dne 4. 3. 2014 řízení zastavil, ovšem jeho rozhodnutí bylo zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 7. 2014 a věc mu byla vrácena k novému projednání. Krajský úřad poté v souladu s pokynem odvolacího orgánu vyzval žadatele k doplnění žádosti o doklady o tom, že rozhodnutí je nezbytné pro uplatnění jejich práv podle § 142 odst. 1 správního řádu, a o doklady prokazující nové skutečnosti odůvodňující změnu posouzení právního vztahu, neboť o povaze komunikace již bylo v minulosti rozhodnuto. Žadatelé k tomu sdělili, že předchozí rozhodnutí vycházelo z neznalosti správních orgánů, které se neseznámily s podklady, z nichž je zřejmé, že na předmětných pozemcích veřejná komunikace nikdy nebyla. Pozemky přitom nutně potřebují k výkonu svých vlastnických práv. Rozhodnutím ze dne 21. 8. 2014 krajský úřad řízení o žádosti znovu zastavil; i toto rozhodnutí bylo žalovaným zrušeno rozhodnutím a věc byla krajskému úřadu vrácena k novému projednání. Krajský úřad poté účastníkům řízení oznámil zahájení řízení o žádosti a nařídil ústní jednání, při němž se žadatelé i Zemědělské družstvo Sněžné k věci vyjádřili. Rozhodnutím krajského úřadu ze dne 28. 1. 2015, č. j. KUJI 5535/2015, sp. zn. ODSH 197/2014 Ma, bylo vysloveno, že na předmětných pozemcích neexistují veřejně přístupné účelové komunikace. Rozhodnutí bylo odůvodněno zejména tím, že k jejich zřízení nebyl dán souhlas vlastníka. Odvolání družstva Sněžné proti tomuto rozhodnutí bylo zamítnuto dne 30. 4. 2015 pod č. j. 65/2015-120-STSP/3 a rozhodnutí krajského úřadu bylo potvrzeno. Žalovaný vycházel ze skutečnosti, že předchozí rozhodnutí, jímž byla na předmětných pozemcích deklarována veřejně přístupná účelová komunikace, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 - 79, přičemž kasační stížnost proti němu podaná byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41.

[3] Krajský soud rozhodoval o žalobě Zemědělského družstva Sněžné opřené o tvrzení, že o charakteru pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace již bylo dříve rozhodnuto, a to rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 21. 8. 2009, č. j. KUJI 63692/2009, ODSH 514/2009-Šed, které bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 10. 11. 2009, č. j. 735/2009-12-STSP/4. Toto rozhodnutí bylo napadeno žalobou podanou nejvyšším státním zástupcem, která byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, č. j. 5A 240/2010 - 38, zamítnuta, přičemž kasační stížnost proti tomuto rozsudku podaná manželi K. byla zamítnuta Nejvyšším správním soudem dne 13. 9. 2012 a ústavní stížnost pak byla dne 18. 6. 2013 Ústavním

soudem odmítnuta. To, že v jiném řízení byl rozhodující důkaz vyjádření J. H. hodnocen odlišně, nemůže pravomocné rozhodnutí zvrátit. Krajský soud vycházel z podmínek ustanovení § 142 správního řádu, tedy z nutnosti prokázat nezbytnost pro uplatnění práv žadatelů, a jedná-li se o opakované rozhodnutí, pak i z prokázání nových skutečností, které odůvodňují změnu v posouzení právního vztahu. Přitom musí jít o okolnosti nastalé až po původním rozhodnutí; pokud existovaly v době rozhodnutí, bylo by možno postupovat jen cestou obnovy řízení. Za novou skutečnost bylo žalovaným nesprávně považováno odlišné hodnocení prohlášení J. H. v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 - 79, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41. K hodnocení důkazů soudy poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2013, č. j. 7 Afs 90/2013 - 42, z něhož citoval. Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil proto, že neshledal splněnou podmínku prokázání nových skutečností.

[4] Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s."). Krajskému soudu vytýká, že veškeré důkazy hodnotil jednostranně v zájmu družstva. V rozsudku také lže a podvádí s nabytím právní moci, kterou vyznačil dnem podání na poštu. Rozsudek je zmatečný, neboť výrokem zrušil napadené rozhodnutí a v části IV. odůvodnění uvádí, že žaloba není důvodná, odůvodnění je plné citací z rozsudků, které se k věci nevztahují. K věci samé poukazuje na skutečnost, že veřejně přístupová účelová komunikace nevzniká na základě rozhodnutí, ale ze zákona, a k tomu zde chyběl znak věnování veřejnému užívání vlastníky pozemků. Tvrdí-li krajský soud, že musíme snášet následky pravomocného rozhodnutí, pak poukazuje na skutečnost, že rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 21. 8. 2009, č. j. KUJI 63692/2009, ODSH 514/2009-Šed, spojuje komunikace veřejné a neveřejné, což zavdává pochybnosti o tom, zda se v místě nějaké veřejně přístupné účelové komunikace vůbec mohou nacházet. Zde odkazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 As 47/2012 – 43 (poznámka NSS: správně „7 As 47/2012 – 40"), který připouští, že v dalších řízeních podle § 142 odst. 1 správního řádu lze konkrétně určovat, které části předmětných pozemků byly k rozhodnému dni užívány jako účelové komunikace. Neurčitost původního rozhodnutí z roku 2009 přitom byla deklarována v jiných soudních řízeních. Krajský soud se odvolává na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 47/2012 - 40 a přitom ho nerespektuje. To stěžovatelka považuje za projev svévole, klientelismu, ne-li korupce. Požaduje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[5] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti poukazuje na skutečnost, že předmětem řízení před krajským soudem nebyla otázka, zda se na předmětných pozemcích v k. ú. X nachází, či nenachází veřejně přístupné účelové komunikace, ale to, zda žadatelé prokázali podmínky pro vydání nového rozhodnutí o charakteru komunikací. Námitky proti předchozímu rozhodnutí krajského úřadu měly být uplatněny v řízení o něm vedeném. Žalobce považuje rozsudek krajského soudu za dostatečně odůvodněný, srozumitelný a přezkoumatelný. Žalobce se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že soudní rozhodnutí nejsou novou skutečností. Proto navrhuje zamítnutí kasační stížnosti.

[6] Stěžovatelka replikovala, že neexistuje žádné rozhodnutí deklarující na jejich pozemcích existenci veřejně přístupné účelové komunikace, a tedy zde není překážka věci rozhodnuté. To již konstatoval Nejvyšší správní soud rozsudkem ve věci sp. zn. 7 As 47/2012, jímž je namístě provést důkaz.

[7] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[8] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a přípustně uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[9] Předně je třeba konstatovat, že stěžovatelka nepatřičně namítá existenci kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Tento kasační důvod ovšem spočívá ve vadách řízení před správním orgánem, pro které nemá jeho rozhodnutí oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, případně cílí proti podstatným porušením zákona správním orgánem. Vůči soudu pak směřuje v tom, že pro tyto vady rozhodnutí správního orgánu nezrušil, ač tak měl učinit. Stěžovatelka nic takového v kasační stížnosti nenamítá, nehledě na to, že jí bylo správní rozhodnutí ku prospěchu. Navíc krajský soud správní rozhodnutí zrušil. Pokud se měly výtky nedostatečných či nesprávných skutkových zjištění týkat krajského soudu, budou hodnoceny v rámci posouzení zákonnosti jeho právního posouzení; krajský soud sám totiž dokazování neprováděl, ale při hodnocení skutkového stavu zjištěného žalovaným se s jeho závěry neztotožnil.

[10] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval kasačním důvodem podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je zpravidla způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2009, č. j. 2 Azs 47/2009 – 71). K nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů i rozhodnutí správních orgánů je Nejvyšší správní soud dokonce povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Při posuzování nepřezkoumatelnosti Nejvyšší správní soud vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. nález Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, nález Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu) i z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, rozsudek ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007 - 58, rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publ. pod č. 787/2006 Sb. NSS, rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, a další).

[11] Stěžovatelka výslovně nekonkretizuje, v čem naplnění jednotlivých kasačních důvodů, a tedy i tohoto, spatřuje. Z obsahu kasační stížnosti lze soudit, že o kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. se má jednat v případě rozporu mezi výrokem a odůvodněním rozsudku, vyznačení právní moci rozsudku a nedostatků odůvodnění plynoucích z citací jiných rozsudků.

[12] Je pravdou, že napadený rozsudek krajského soudu výrokem zrušil rozhodnutí žalovaného, tedy žalobu zjevně shledal důvodnou. Přitom na s. 4 ve druhém odstavci vlastního posouzení žaloby uvedl, že žaloba není důvodná. Z celého textu odůvodnění rozsudku a zejména z jeho závěru je však patrné, že krajský soud zdůvodňuje zrušení správního rozhodnutí. Zmíněnou větu o důvodnosti žaloby je třeba považovat za tzv. „jinou nesprávnost" ve vyhotovení rozsudku, která je opravitelná postupem podle § 54 odst. 4 s. ř. s. Podle názoru kasačního soudu se nejedná o rozpor mezi výrokem a odůvodněním, pro který by měl být rozsudek krajského soudu zrušen.

[13] Pokud jde o doložku právní moci na originále rozsudku založeném ve spise krajského soudu, je v ní právní moc vyznačena dnem 17. 8. 2017. Z doručenek připojených k rozsudku je zřejmé, že oběma účastníkům řízení byl rozsudek doručen do datové schránky dne 17. 8. 2017. Totožnost dne vypravení a dne doručení zásilky je při doručování do datových schránek obvyklá. Podle § 54 odst. 5 s. ř. s. je rozsudek, který byl doručen účastníkům řízení, v právní moci. Mínila-li stěžovatelka, že rozsudek takto nenabyl právní moci proto, že jí byl doručen později, mýlí se. Právní moc je odvozena od doručení účastníkům řízení a doručení osobám zúčastněným na řízení na ni nemá žádný vliv.

[14] Stěžovatelka považuje rozsudek také za nedostatečně odůvodněný. Předně je třeba uvést, že rozsah posouzení zákonnosti správního rozhodnutí je odvislý od žalobních důvodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Žaloba stála zejména na tvrzení, že charakter pozemků jako veřejně přístupové účelové komunikace byl v minulosti pravomocně posouzen a nebylo prokázáno, že došlo ke změně skutečností, které by odůvodňovaly nové posouzení. Stěžovatelka, která v soudním řízení uplatnila postavení osoby zúčastněné na řízení, ve věci nepodala žádné vyjádření, jímž by se měl krajský soud zabývat v mezích § 34 odst. 3 s. ř. s. a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2017, č. j. 2 As 196/2016 – 123. Okruhu a obsahu žalobních námitek odůvodnění rozsudku krajského soudu odpovídá.

[15] Vytýká-li stěžovatelka, že krajský soud v odůvodnění rozsudku vycházel z citací z jiných rozsudků, není to samo o sobě vadou. Citace z judikatury jsou běžnou součástí odůvodnění rozsudků, jimiž soud dává najevo, že jeho právní názor není ojedinělý nebo dokonce odpovídá dlouholetému a ustálenému výkladu sporného ustanovení zákona, a že tak nevybočil z mezí předvídatelnosti. Citace uvedené v odůvodnění napadeného rozsudku se vztahují k předmětu řízení či k postupu soudu a krajský soud jimi své závěry podpořil, aniž by v rozsudku absentovaly jeho vlastní právní závěry. Pokud stěžovatelka tvrdí, že usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 47/2012 – 40 citoval jen zčásti a opomněl z něho jinou rozhodnou část, bude tato námitka posouzena níže.

[16] Celkově však lze shrnout, že žádným ze způsobů označených stěžovatelkou nedošlo k naplnění kasačního důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační soud nic takového nezjistil ani z moci úřední (§ 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Stěžovatelka namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem a to, že při něm vycházel z nesprávných skutkových zjištění.

[18] Ve věci bylo rozhodováno o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu. Pokud jde o dokazování v takovém řízení, platí podle odst. 3 téhož ustanovení, že se postupuje obdobně podle § 141 odst. 4, tedy že správní orgán vychází z důkazů, které byly účastníky navrženy, ale může provést i důkazy jiné, případně vzít za svá skutková zjištění i shodná prohlášení účastníků řízení. Předmětem řízení bylo určení charakteru předmětných pozemků jako veřejně přístupné účelové komunikace podle § 7 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích. Prvotní ovšem bylo určení, zda o existenci veřejně přístupné veřejně přístupové účelové komunikace bylo již dříve rozhodnuto, a v kladném případě, zda jsou dány nové skutečnosti odůvodňující odlišné posouzení.

[19] Zde se názory žalovaného a krajského soudu neshodují. Žalovaný vycházel z toho, že předchozí rozhodnutí, jímž byla na předmětných pozemcích deklarována veřejně přístupná účelová komunikace, bylo zrušeno rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 - 79, proti němuž podaná kasační stížnost byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2013, č. j. 7 As 9/2013 - 41. Z tohoto svého rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že skutečnosti, na nichž žalovaný stavěl, z něho nevyplývají. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 15. 4. 2011, č. j. KUJI 31850/2011, ODSH 1267/2010- Sed/RODV, které Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18. 1. 2013, č. j. 30 A 61/2011 – 79, zrušil, se totiž zřejmě týkalo pouze pozemku č. X v k. ú. X (tedy jiného pozemku, než kterého se týká nynější řízení). V rozsudku je konstatována žádost Zemědělského družstva Sněžné stojící na tom, že tento pozemek byl opomenut v dřívější žádosti, o níž již bylo rozhodnuto. Samotné toto správní rozhodnutí ovšem správní spis neobsahuje, stejně tak jako z ničeho není zřejmé, zda v tomto správním řízení bylo vydáno jiné správní rozhodnutí a jakého obsahu.

[20] Krajský soud vycházel z existence rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 21. 8. 2009, č. j. KUJI 63692/2009, ODSH 514/2009-Šed, které bylo potvrzeno rozhodnutím Ministerstva dopravy ze dne 10. 11. 2009, č. j. 735/2009-12-STSP/4. Předmětem tohoto rozhodnutí byla existence veřejně přístupné účelové komunikace na pozemcích č. X, X, X (PK), X (PK), X (PK), X (PK) a X v k. ú. X. Mezi těmito pozemky tedy jsou i pozemky, které jsou předmětem nyní posuzovaného rozhodnutí žalovaného. Toto rozhodnutí stěžovatelka zjevně nenapadla žalobou, ač byla účastníkem správního řízení. Žaloba proti němu podaná nejvyšším státním zástupcem byla zamítnuta rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 12. 2011, č. j. 5A 240/2010 - 38, přičemž kasační stížnost proti jeho rozsudku podaná manželi K. (osobami zúčastněnými na řízení) byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem usnesením ze dne 13. 9. 2012, č. j. 7 As 47/2012 - 40. Z tohoto usnesení je zřejmé, že žaloba nejvyššího státního zástupce stála na tvrzení o nicotnosti správního rozhodnutí dovozované z nesprávné věcné příslušnosti. Kasační stížnost se pak svými důvody s žalobními námitkami zcela míjela, neboť tamní stěžovatelé se jí mínili domáhat posouzení vlastních věcných námitek, aniž by sami podali žalobu.

[21] Krajskému soudu je tedy třeba přisvědčit v závěru o existenci rozhodnutí, jímž bylo pravomocně určeno, že na předmětných pozemcích se nachází veřejně přístupná účelová komunikace. Z ničeho neplyne, že by toto rozhodnutí bylo zrušeno. Pokud existuje, bylo skutečně úkolem správních orgánů zjištění změny poměrů odůvodňujících jiné

posouzení. Zde se Nejvyšší správní soud zcela ztotožňuje se závěry krajského soudu na straně 7 rozsudku.

[22] Stěžovatelka ovšem namítá, že z usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 47/2012 – 40 plyne možnost nového posouzení, pokud předchozí správní rozhodnutí nebylo dostatečně určité. V označeném usnesení tento soud přesněji řečeno uvedl, že překážka věci rozhodnuté je dána v tom rozsahu, v jakém se předchozí rozhodnutí s předmětem řízení vypořádalo. Pouze části předchozím rozhodnutím nevypořádané mohou být předmětem dalšího řízení. Zda tomu tak v dané věci je, či není, ovšem musí být posouzeno nejprve žalovaným a v tomto směru je třeba doplnit závazný právní názor vyslovený krajským soudem v napadeném rozsudku. Nic to ale nemění na důvodnosti zrušení rozhodnutí žalovaného krajským soudem a na správnosti právního posouzení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného. Není proto naplněn ani kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[23] Kasační stížnost navrhovatelky není důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[24] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.), zohledňujícího kritérium úspěchu účastníka ve věci. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Naopak procesně úspěšný žalobce má oproti stěžovatelce právo na náhradu nákladů tohoto řízení. Náklady vynaložené žalobcem v řízení o kasační stížnosti sestávají z odměny advokátky, a to za jeden úkon právní služby dle § 11 odst. 1 písm. k) ve spojení s § 11 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), spočívající v podání vyjádření ke kasační stížnosti, při sazbě 3100 Kč za úkon právní služby v souladu s § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 advokátního tarifu. K tomu je třeba připočíst paušální částku náhrady hotových výdajů advokátky dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tak žalobci náleží na náhradě nákladů zastoupení v řízení o kasační stížnosti částka 3400 Kč. Zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se tato částka zvyšuje o daň, kterou je povinna z odměny odvést, tj. o částku 714 Kč. Celkem je tedy stěžovatelka povinna žalobci nahradit náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4114 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupkyně. Žalovanému žádné náklady přesahující běžnou úřední činnost spojené s kasačním řízením nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2018

JUDr. Miluše Došková

předsedkyně senátu